

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/211/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2311214378
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2311214378.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Martina Valentová a členov senátu: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Anton Jaček, v právnej veci navrhovateľa: CETELEM SLOVENSKO a.s., so sídlom Panenská 7, Bratislava, IČO: 35787783, zastúpeného advokátkou: JUDr. Helena Strachotová, so sídlom Martin, Hviezdoslavova 7, proti odporkyni: V. S., nar. X.X.XXXX, bytom M., M. XXX, zastúpenej advokátkou: JUDr. Ivica Šišoláková, so sídlom Galanta, Nová Doba 920/5, o zaplatenie 1 469,65 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 29.4.2013, č.k. 5C/210/2011-196, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti zamietnutia nároku o zaplatenie sumy 645,64 Eur spolu so zmluvnými úrokmi vo výške 0,058% denne zo sumy 511,66 Eur od 16.11.2010 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 593,45 Eur od 1.2.2011 do zaplatenia p o t v r d z u j e , v časti vyslovenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky z r u š u j e a v ostanej zamietajúcej časti, včítane závislého výroku o trovách konania r u š í a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd opätovne (rovnako ako jemu predchádzajúcim a tunajším súdom zrušeným rozsudkom z 29.4.2013) návrh navrhovateľa zamietol a určil, že zmluvné dojednanie uvedené v čl. V. v bode V.-3. „ Ak klient poruší svoju povinnosť splácať poskytnutý úver riadne a včas, je CETELEM a.s. oprávnený požadovať od klienta, aby zaplatil zmluvnú pokutu vo výške 8 % z každej splátky, s úhradou ktorej sa dostal do omeškania viac než 30 dní. Zmluvná pokuta je splatná bezodkladne po tom, čo klient dostane písomnú výzvu na jej úhradu. Nesplatená úverová istina je ďalej úročená podľa platnej úrokovej sadzby. Dojednanie o zmluvnej pokute nevyklučuje možnosť uplatnenie práv z titulu náhradu škody.“, ako aj zmluvné dojednanie uvedené v čl. V. v bode V.-4. „ V prípade, že CETELEM a.s. na základe žiadosti klienta, dá súhlas s odkladom jednej alebo viacerých mesačných splátok je CETELEM a.s. oprávnený požadovať od klienta, aby zaplatil zmluvnú pokutu vo výške 4 % z odloženej sumy, alebo zúčtovať príslušné náklady na úverovom účte a nesplatenú úverovú istinu ďalej úročiť podľa platnej úrokovej sadzby. Táto zmluvná pokuta je splatná dňom doručenia písomnej výzva CETELEMU a.s. na jej úhradu klientovi.“ sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Navrhovateľa zaviazal k povinnosti zaplatiť k rukám právnej zástupkyne odporkyne trovy právneho zastúpenia vo výške 316,72 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Rozhodnutie prvostupňový súd s použitím ust. § 4 ods. 1, 2, 3, 4, 5 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 4 ods. 5, § 7 ods. 1, 2, § 8 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 4, § 517 ods. 2, § 544 ods. 1, § 39, § 451 ods. 1, § 457 Občianskeho zákonníka odôvodnil tým, že návrh na zaplatenie uplatnenej pohľadávky nebol podaný dôvodne. V konaní mal preukázané, že účastníci uzatvorili zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru

zo dňa 13.12.2007, ktorú posúdil ako platnú, pričom zo strany navrhovateľa došlo k odstúpeniu od zmluvy ku dňu 31.05.2009. Pokiaľ išlo o zmluvu o uzatvorení revolvingového úveru s poskytnutím úverového rámca vo výške 20.000,- Sk, uzatvorenie tejto zmluvy navrhovateľ podľa záverov súdu prvého stupňa nepreukázal. Pre uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere, ktorá zo zákona musí mať písomnú formu, je plnenie na základe písomného návrhu nepostačujúce. Navrhovateľ rovnako napriek výzve súdu neoznačil a nepreukázal dôkaz o pravdivosti svojho tvrdenia o doručení úverovej karty odporkyni a ani o čerpaní z úverového rámca na základe tejto karty z jej strany. I keď odporkyňa uhradila navrhovateľovi sumy vo výške 25,- Eur, ktoré sa mali týkať revolvingového úveru, sama uviedla, že tieto hradila na základe toho, že jej navrhovateľ posielal šeky a myslela si, že sa týkajú samotného úveru, ktorý jej poskytol vo výške 50.000,- Sk. Preto nárok navrhovateľa na zaplatenie sumy 645,64 Eur spolu so zmluvnými úrokmi považuje za nedôvodný, keďže bol uplatnený zo zmluvy o revolvingovom úvere a návrh v tejto časti zamietol. Rovnako súd posúdil aj nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty v rámci zmluvy o spotrebiteľskom úvere za nedôvodný, pretože dojednania týkajúce sa zmluvnej pokuty v obchodných podmienkach považuje za neprijateľné. Spotrebiteľ je nepochybne v danom prípade slabšou zmluvnou stranou, ktorý v snahe získať úver spravidla náležite nevyhodnotí rozsiahle zmluvné podmienky pripravené dodávateľom v časovom predstihu a navyše písané veľmi malým písmom. Takáto zmluvná podmienka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Súd bol preto názoru, že v spotrebiteľskej veci by už pri samotnom uzatváraní zmluvy nemal byť prísnejšie alebo výlučne sankcionovaný zmluvnou pokutou len jeden účastník zmluvy a to spotrebiteľ. Už toto na prvý pohľad vyznieva v neprospech jedného účastníka zmluvy. Táto zmluvná podmienka obsiahnutá vo formulárových všeobecných obchodných podmienkach, ktorej dojednanie nemohol žiadnym podstatným spôsobom ovplyvniť, spôsobuje menej priaznivejšie postavenie odporcu ako spotrebiteľa a preto je takáto zmluvná podmienka neprijateľná s poukazom na § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy a tým je aj neplatná. Súdu tak zostal dôvod skúmať dôvodnosť žalobného návrhu už len v časti zaplatenia sumy 824,01 Eur s príslušenstvom. Právny vzťah medzi účastníkmi založený predmetnou zmluvou o úvere je nevyhnutné posudzovať podľa zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy. (viď rozhodnutie NS SR sp. zn. 1M Cdo 1/2009) V zmysle zmluvy výška ročného úroku z úveru predstavovala podľa zmluvy 18,95 % ročne, pričom z internetovej stránky NBS boli priemerné úrokové miery z úverov od 1 do 5 rokov v decembri r. 2008 15,49 %. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. Súd považuje za rozporné s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver za cenu prevyšujúcu priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami a ak veriteľ využije tieseň spotrebiteľa, jeho neskúsenosť, ľahkomyselnosť, rozrušenie, prípadne slabomyselnosť. Aj pri nedbanlivosti veriteľa ide o vykorisťovanie spotrebiteľa a v takomto prípade je úverová zmluva v časti úrokov neplatná. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009). Čo sa týka nároku navrhovateľa na zaplatenie zmluvnej pokuty v rámci zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v tejto časti považuje súd návrh navrhovateľa za nedôvodný z dôvodu, že považuje dojednania týkajúce sa zmluvnej pokuty v obchodných podmienkach za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Súd mal preukázať, že navrhovateľ poskytol odporkyni na úvere sumu vo výške 1659,70 Eur (50.000,- Sk) a odporkyňa uhradila navrhovateľovi 1760,36 Eur (podľa vyjadrenia navrhovateľa do odstúpenia od zmluvy sumu 398,25 Eur a po odstúpení od zmluvy sumu 840,19 Eur = 1238,44 Eur + sumu 521,92 Eur, ktorú podľa navrhovateľa uhradila na revolving, nakoľko platby, ktoré odporkyňa hradila navrhovateľovi na základe poštových poukážok zaslaných navrhovateľom súd nepovažoval za platby na úhradu revolvingového úveru, ale ako platby na riadny úver, ktorý bol odporkyni poskytnutý vo výške 50.000,- Sk). Vzhľadom na už vyššie uvedené, keď súd považuje úver za bezúročný (pre neplatnosť dohody o úrokoch a neplatnosť samotnej revolvingovej zmluvy), a vzhľadom k tomu, že odporkyňa zaplatila na úvere, ktorý jej bol poskytnutý sumu 1760,36 Eur, súd zohľadňoval rozdiel medzi tým, čo odporkyňa dostala (1659,70 Eur) a čo vrátila (1760,36 Eur), keď je zjavné, že odporkyňa zaplatila navrhovateľovi podstatne viac. Tu súd udáva, že samotné vyčíslenie výšky žalovanej istiny z úveru zo strany navrhovateľa je nejasné, keďže v jeho spôsobe vyčíslenia absentuje údaj o tom, koľko bolo

uhradené zo strany poisťovne E. a.s. Súd tak mal za preukázané, že odporkyňa uzatvorila zmluvu o spotrebiteľskom úvere a bol jej poskytnutý úver vo výške 50.000,- Sk, v súvislosti s ktorým si navrhovateľ uplatňoval sumu 824,01 Eur s príslušenstvom v zmysle návrhu, nemal však za preukázané uzatvorenie revolvingového úveru a čerpanie z úverového rámca sumu 747,76 Eur a tiež vzhľadom na neprijateľnosť dojednanej zmluvnej podmienky týkajúcej sa zmluvnej pokuty a neplatnosť samotnej zmluvy o úvere v časti odplaty, keď odporkyňa uhradila viac ako mal navrhovateľ nárok vyplývajúci zo spotrebiteľského úveru, preto návrh ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

Aj proti tomuto rozsudku podal odvolanie prostredníctvom právneho zástupcu navrhovateľ, ktorý odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť, a vrátiť vec súdu prvého stupňa k novému prerokovaniu veci. Odvolateľ poukázal na to, že pokiaľ súd prvého stupňa dospel v danom prípade k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere na základe zmluvy zo dňa 12.11.2007 bola uzatvorená platne, platne bolo od nej odstúpené k 31.5.2009, súd ale považoval zmluvný úrok vo výške 18,95% za úrok v rozpore s dobrými mravmi ako neplatný, rovnako považoval za neplatné i zmluvné pokuty a s ohľadom na to, že bolo zaplatené viac, než bolo vyčerpané odporkyňou, súd v tejto časti návrh zamietol, s týmto názorom súdu nesúhlasí. V danom prípade je z uzatvorenej zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 23.12.2007 zrejme, že odporkyňa súhlasila so zmluvnými úrokmi vo výške 18,95% ročne, v prípade klasického spotrebiteľského úveru a so zmluvným úrokom vo výške 23,40% ročne v prípade úverovej karty a tento on nepovažuje za neprimerane vysoký oproti úrokom požadovaných bankami pri spotrebiteľských úveroch, s takýmto názorom nesúhlasí. Nepovažuje za rozporné s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka dojednanie úrokov vo výške určenej v zmluve uzavretej medzi účastníkmi za stavu, keď výška RPMN v tomto konkrétnom prípade predstavovala 22,30% v prípade klasického spotrebiteľského úveru a 31,76% ročne pri prvom čerpaní. Klasický spotrebiteľský úver bol poskytnutý na dobu trvania 60 mesiacov na finančnom trhu nebankových subjektov a to bez akéhokoľvek zabezpečenia, pričom jeho splácanie zodpovedalo finančným možnostiam odporkyne. Dohodnutá odplata vo forme úroku za poskytnutie úveru je oproti odplatám, ktoré požadujú banky, teda aj priemerným odplatám, vyššia, je však výsledkom jasnej a zrozumiteľnej dohody účastníkov konania uzavretej na slobodnom trhu poskytovaní peňažných prostriedkov pri poskytnutí úveru bez akéhokoľvek ďalšieho zabezpečenia a bez predchádzajúcej skúsenosti s plnením finančných záväzkov odporkyne. Pri uzavieraní zmluvu boli dodržané všetky podmienky vyplývajúce z osobitnej právnej úpravy obsiahnutej v zákone č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na to, že zmluva medzi účastníkmi bola uzavretá v čase, keď bola limitovaná výška úrokov spotrebiteľských vzťahov, pričom táto výška úroku bola nižšia, ako pripúšťali právne predpisy, nebol dôvod na to, aby súd postupoval podľa právneho názoru z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.7.2009 v konaní sp. zn. MCdo/1/2009, ktorý sa zjavne vzťahuje na také úverové spotrebiteľské vzťahy, ktoré vznikli pred účinnosťou limitácie výšky úroku z úveru. V prípade revolvingového úveru súd dospel k záveru, že nepreukázal čerpanie úveru odporkyňou. V danom prípade ale odporkyňa vyčerpala 707,53 Eur a vrátila 521,92 Eur a nie je zrejme, z čoho súd usudzuje, že čerpala a vracala finančné prostriedky iná osoba, ako odporkyňa. Tvrdenie odporkyne, že nikdy neobdržala žiadnu kartu, považuje za nevieryhodné a účelové. Súdu predložil dostatočné doklady, ktorým svoj nárok odôvodnil. S rozhodnutím súdu o neprijateľných podmienkach rovnako nesúhlasí, jedná sa o zmluvné podmienky, ktoré reagujú na neplnenie povinností zo strany odporkyne a nie je žiadny dôvod na rozhodnutie, že nie je možné uplatňovať zmluvné pokuty v prípade neplnenia povinností zo strany odporkyne. S ohľadom na uvádzané preto nesúhlasí ani s výrokom súdu o náhrade trov právneho zastúpenia odporkyne.

Krajský súd v Tmave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.) a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň ako sa vyvesil na úradnej tabuli (§ 21 ods. 2 vyhl. č. 543/2005 Z.z.) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné priznať úspech v zamietajúcej časti výroku v rozsahu žiadaného zaviazania odporkyne zaplatiť navrhovateľovi sumu 645,64 Eur spolu so zmluvnými úrokmi vo výške 0,058% denne zo sumy 511,66 Eur od 16.11.2010 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 593,45 Eur od 1.2.2011 do zaplatenia,

keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je v tejto časti vecne správny. V ostatnej napadnutej zamietajúcej časti výroku, včítane výroku o náhrade trov konania, ako i v časti vyslovenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky zas dôvodné je, s potrebou rozsudok súdu prvého stupňa v týchto častiach zrušiť a v ostatnej zamietajúcej časti ako i vo výroku o trovách konania potom vec i vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania navrhovateľa je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvého stupňa skutkovo a právne správne posúdil jeho nárok na zaplatenie uplatnenej pohľadávky, ktorá mala vzniknúť ako zo zmluvného vzťahu účastníkov založeného zmluvou o revolvingovom úvere, tak i zo zmluvného vzťahu založeného zmluvou o spotrebiteľskom úvere zo dňa 13.12.2007, a napokon posúdiť i správnosť vyslovenia neprijateľnosti zmluvných podmienok týkajúcich sa dojednaní o zmluvných pokutách vo vzťahu k oboj zmluvám.

Pokiaľ ide o nárok na zaplatenie sumy 645,64 Eur spolu so zmluvnými úrokmi vo výške 0,058% denne zo sumy 511,66 Eur od 16.11.2010 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 593,45 Eur od 1.2.2011 do zaplatenia, ktorý mal navrhovateľovi vzniknúť z tvrdenej zmluvy o revolvingovom úvere, tu odvolací súd zastáva zhodný názor so súdom prvého stupňa, na čom nemohla zmeniť nič ani odvolacia argumentácia navrhovateľa, že pre povinne písomnú formu a chýbajúci obsah zákonných náležitostí zmluva o revolvingovom úvere nebola medzi účastníkmi platne uzavretá, pričom v podrobnostiach poukazuje na argumentáciu prvostupňového súdu, ku ktorej sa v celom rozsahu prikláňa. Z neplatnej zmluvy potom navrhovateľovi mohol vzniknúť nárok voči odporkyňi iba na vrátenie poskytnutého plnenia z titulu bezdôvodného obohatenia, tu však navrhovateľ skutočne nepreukázal reálne čerpanie tvrdeného poskytnutého plnenia odporkyňou.

Dokazovanie je procesným právom upravený postup súdu a účastníkov, účelom ktorého je získanie poznatkov dôležitých pre rozhodnutie súdu, ktorými sa overuje ne/pravdivosť tvrdení účastníkov.

Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukázania je ustanovenie § 120 ods. 1 veta prvá O.s.p., podľa ktorého účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

Uvedené ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej súd hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti s dôležitosťou pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiaca úvaha súdu ale nie je ľubovoľná; súd musí vychádzať zo všetkého, čo v konaní vyšlo najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah.

Opierajúc sa o vyššie uvedené zásady dôkazného bremena a hodnotenia dôkazov, odvolací súd je toho názoru, že prvostupňový súd sa nimi v danom konaní dôsledne riadil, keď vykonal všetky dôkazy navrhnuté účastníkmi v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie danej veci o nároku uplatnenom titulom tvrdenej zmluvy o revolvingovom úvere, vykonané dôkazy jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach

správne vyhodnotil a napokon dospel i k správnym skutkovým záverom, s ktorým sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje.

Tu je najskôr potrebné odvolateľovi bližšie objasniť princíp dôkazného bremena a jeho presúvanie (v tzv. sporovom konaní) medzi oboma stranami sporu, ktoré je stručne možno vyjadriť tak, že každého účastníka zaťažuje povinnosť tvrdenia, dôkazná povinnosť a tiež dôkazné bremeno na jeho vlastné tvrdenia (najmä na verzie sledu udalostí, ktoré majú význam pre posúdenie veci), ako už bolo konštatované aj vyššie a logickým dôsledkom neunesenia dôkazného bremena je neúspech účastníka trpiaceho takýmto nedostatkom v spore. K nástupu dôkaznej povinnosti účastníka, voči ktorému požiadavka uplatnená žalobným návrhom smeruje, v prejednávanej veci teda odporkyne a i k presunu dôkazného bremena na takéhoto účastníka však dochádza až v dôsledku splnenia si dôkaznej povinnosti (a unesenia dôkazného bremena) protistrany v spore (teda účastníka podávajúceho žalobný návrh), tu potom navrhovateľa.

V prejednávanej veci potom bolo práve na navrhovateľovi preukázať svoje tvrdenia, ktoré mali zakladať dôvody pre ním tvrdenú nárokovateľnosť uplatnenej pohľadávky, tu potom vzhľadom na konštatovanie absencie platnosti dojednania zmluvy o revolvingovom úvere aspoň preukázania plnenia v prospech odporkyne bez právneho dôvodu a tým doceliť naspäť jeho vrátenie, pričom však odporkyni stačilo tvrdenia navrhovateľa popierať, a tým ich urobiť predmetom dokazovania, v ktorom bolo povinnosťou práve navrhovateľa označovať a navrhovať dôkazy spôsobilé tvrdenia odporkyne urobiť nevierohodnými a naopak schopné súd presvedčiť o pravdivosti svojich tvrdení.

Navrhovateľ však v konaní nebol schopný preukázať už jedno z prvých tvrdení z návrhu na začatie konania a síce to, že skutočne poskytol odporkyni plnenie z tvrdenej revolvingovej zmluvy. Takéto tvrdenie nebolo ničím konkrétnym podložené okrem jeho písomných vyjadrení, pretože navrhovateľ nepreukázal skutočné doručenie úverovej karty a PIN kódu k nej odporkyni, len za základe ktorých mohla plnenie od navrhovateľa skutočne čerpať, čo táto poprela, pričom čerpanie malo potom podľa navrhovateľa vyplývať už len z jej čiastočného plnenia odporkyňou na tento úver poštovými poukážkami, ktoré jej však zasielal sám navrhovateľ, už s predtlačенými údajmi o čísle účtu a o variabilnom symbole (číslo zmluvy), pričom odporkyňa v tomto čase bola s navrhovateľom i v platnom zmluvnom vzťahu, na ktorý tiež plnila, sa skutočne nejaví ako nevierohodné vysvetlenie odporkyne, že toto plnenie (s variabilným symbolom s číslom neuzavretej zmluvy) považovala za plnenie na zmluvu platnú, keď samotné variabilné symboly pri oboch zmluvách boli veľmi podobné, líšili sa len posledným trojčíslím, ktoré tvorili rovnaké čísla, len v inom poradí.

Za danej dôkaznej situácie sa potom odvolací súd zhodol s prvostupňovým, že vykonaným dokazovaním neboli preukázané tvrdenia navrhovateľa o doručení kreditnej karty a PIN kódu odporkyne, a tým potom ani tvrdenia o čerpaní jeho peňažných prostriedkov odporkyňou, keď bez karty a bez PIN kódu ich odporkyňa čerpať nemohla, čím sa potom uplatnený nárok navrhovateľa na zaplatenie sumy 645,64 Eur spolu so zmluvnými úrokmi vo výške 0,058% denne zo sumy 511,66 Eur od 16.11.2010 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 593,45 Eur od 1.2.2011 do zaplatenia nemohol stať dôvodným (tu pre nepreukázanie vzniku platného zmluvného vzťahu účastníkov, na základe ktorého mal navrhovateľ odporkyni plniť, ako i pre nepreukázanie samotného tvrdeného plnenia, z čoho potom nemohol vzniknúť ako nárok na príslušenstvo pohľadávky, tak ani nárok na zmluvnú pokutu), preto odvolací súd považuje zamietnutie návrhu v tejto časti súdom prvého stupňa za vecne správne s potrebou jeho potvrdenia s použitím ust. § 219 O.s.p.

Pokiaľ ide o nárok na zaplatenie pohľadávky v sume 824,01 Eur s príslušenstvom, uplatnenej titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 13.12.2007, tu sa odvolací súd naopak stotožňuje s odvolacou námietkou navrhovateľa, podľa ktorej pri posudzovaní výšky dojednaného úroku je potrebné brať do úvahy i podmienky, za ktorých bola zmluva uzatvorená.

Úroky dohodnutej pri poskytnutí úveru predstavujú odplatu (odmenu) za užívanie poskytnutej istiny. Dohodnuté úroky treba odlišovať od úrokov z omeškania, na ktoré má veriteľ zo zákona právo, ak sa dlžník dostal sa splnením pôžičky do omeškania, a ktoré teda predstavujú sankciu za porušenie povinnosti dlžníka vrátiť dlh riadne a včas.

Žiaden právny predpis výslovne nestanovuje, do akej výšky možno pri úvere dojednať úroky. Z tejto skutočnosti však nemožno úspešne vyvodzovať, že by výška úrokov závisela len na dohode účastníkov zmluvy, a že by teda nepodliehala žiadnemu obmedzeniu. Rovnako u dohody o úrokoch pri zmluve o úvere totiž platí ustanovenie § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka, ktorý sa s poukazom na § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka, vzťahuje i na obchodnoprávne vzťahy, ako na to správne poukázal aj súd prvého stupňa, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Dobrymi mravmi sa v súdnej praxi rozumie súbor spoločenských, kultúrnych a mravných pravidiel správania, ktorý je vlastný všeobecne uznávaným vzájomným vzťahom medzi ľuďmi a mravným princípom spoločenského poriadku a ktorý v historickom vývoji osvedčil istú nemennosť, vystihujúci podstatné historické tendencie sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti, a majú povahu noriem základných (porov. napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 30.9.1998 sp. zn. 3 Cdon 51/96, uverejnený pod č. 5 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, roč. 2001, a rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 29.5.1997 sp. zn. 2 Cdon 473/96, uverejnený pod č. 16 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, roč. 1998), ktorý je zhodný so záverom obsiahnutým v náleze Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 26.2.1998, sp. zn. II. ÚS 249/97, uverejneným pod č. 14 v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu, roč. 1998, ktorý za dobré mravy považuje súhrn etických, všeobecne udržiavaných a uznávaných zásad, ktorých dodržiavanie je mnohokrát zaistiťované aj právnymi normami tak, aby každé konanie bolo v súlade so všeobecnými morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti.

Nemôžu byť potom žiadne pochybnosti o tom, že neprímerane vysoké úroky dohodnutej pri úverovej zmluve sú skutočne považované za odporujúce všeobecne uznaným štandardom správania a vzájomným vzťahom medzi ľuďmi a mravným princípom spoločenského poriadku a že teda sú v rozpore s dobrými mravmi. Požiadavka na neprímerané zmluvné úroky súčasne napĺňa skutkovú podstatu trestného činu úžery, a to za predpokladu, že ide (má ísť) o plnenie, ktorého hodnota je k hodnote vzájomného plnenia v hrubom nepomere, a že veriteľ pritom zneužije tiesne, neskúsenosti, rozumovej slabosti alebo rozrušenie dlžníka. Dohoda, ktorou boli pri úverovej zmluve dojednané neprímerane vysoké úroky, je neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka) a to buď pre rozpor so zákonom (ak predstavuje naplnenie skutkovej podstaty trestného činu úžery podľa Trestného zákona, prípadne iného trestného činu) alebo pre rozpor s dobrými mravmi (v ostatných prípadoch).

Podľa ustálenej judikatúry súdov ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka (o tom, že výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi) patrí k právnym normám s relatívne neurčitou (abstraktnou) hypotézou, t.j. k právnym normám, ktorých hypotéza nie je stanovená priamo právnym predpisom a ktoré tak prenechávajú súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade vymedzil sám hypotézu právnej normy zo širokého, vopred neobmedzeného okruhu okolností. Pre posúdenie, či konanie účastníka príslušného právneho vzťahu je v súlade alebo v rozpore s dobrými mravmi, zákon výslovne nestanovuje, z akých hľadísk má súd vychádzať; vymedzenie hypotézy právnej normy teda závisí v každom konkrétnom prípade na úvahe súdu. Rozhodnutie o tom, či sú splnené podmienky na použitie ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka alebo § 39 Občianskeho zákonníka, je vždy potrebné urobiť vždy po starostlivej úvahe, v rámci ktorej musia byť zvážené všetky rozhodné okolnosti prípadu.

V prejednávanej veci súd pre záver, či dohodnutie úrokov v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 13.12.2007 bolo v rozpore s dobrými mravmi, považoval - ako vyplýva z odôvodnenia jeho rozsudku - za rozhodujúce, že „v zmysle zmluvy výška ročného úroku z úveru predstavovala podľa zmluvy 18,95 % ročne, pričom z internetovej stránky NBS boli priemerné úrokové miery z úverov od 1 do 5 rokov v decembri r. 2008 15,49 % (? zmluva účastníkov však bola uzatvorená v decembri 2007 - poznámka odvolacieho súdu).“ S týmto vymedzením hypotézy právnej normy však bez ďalšieho zdôvodnenia (a to i odhliadnúc od tiež len vo všeobecnej rovine konštatovaného využitia tiesne spotrebiteľa, jeho neskúsenosť, ľahkomyselnosť, rozrušenie, prípade slobomyselnosť ?) nemožno v posudzovanom prípade súhlasiť.

Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR z 26. apríla 2012, sp. zn. 5 Cdo 26/2011 neprímeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je práve taká výška úrokov dojednaná podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka (zmluva o pôžičke - poznámka odvolacieho súdu), ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným

bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek, čo podľa odvolacieho súdu je možné použiť i na prípad dojednania úroku pri zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Tu je potom potrebné v odôvodnení rozhodnutia súdom prvého stupňa bližšie sa zaoberať tým, z čoho vyvodzuje, že dohodnutý úrok vo výške 18,95% ročne je skutočne podstatne presahujúci úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, navyše keď podľa zistení odvolacieho súdu v čase uzatvorenia zmluvy o úvere boli priemerné úrokové miery zo spotrebiteľských úverov od 1 do 5 rokov (t.j. v decembri r. 2007) vo výške 13,88%. Tiež je tu potrebné skúmať i to, či by za daných konkrétnych podmienok ako to bolo pri posudzovanej zmluve poskytla odporkyni úver aj banka.

Podľa ust. § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Z ust. § 157 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia má obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti samotného výroku rozsudku. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Účelom odôvodnenia rozhodnutia predovšetkým je preukázať správnosť rozhodnutia a jeho odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia, t.j. musí byť preskúmateľné.

Spravodlivým prejednaním veci je súdne konanie, ktoré rešpektuje všetky procesné zásady a princípy, ktoré tvoria súčasť štruktúry základných ľudských práv a slobôd. Podľa Nálezu Ústavného súdu SR I. ÚS 26/94 obsah práva na súdnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva na súdnu ochranu alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom je potom porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba potom rozumieť závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny je potom aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Vyjadruje to aj znenie vyššie citovaného ust. § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Porovnajúc odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia prvostupňového súdu v uvádzanej napadnutej zamietajúcej časti s vyššie uvedenými kritériami nekorešponduje, je potom zrejmé, vychádzajúc z odôvodnenia vyššie, že prvostupňový súd sa nimi dôsledne neriadil, keďže svoje rozhodnutie zo všetkých relevantných hľadísk právne ani vecne dostatočným spôsobom neodôvodnil.

V dôsledku uvádzaného preskúmaného rozsudku v hore vymedzenej napadnutej časti je nejasným a nezrozumiteľným a pokiaľ súd prvého stupňa zamietol návrh o zaplatenie pohľadávky v sume 824,01 Eur s príslušenstvom, pretože spotrebiteľskú úver bez platného dojednania úrokov považuje za bezúročnú a odporkyňa už vrátila to čo jej bolo poskytnuté, nepostupoval správne, v dôsledku čoho bolo potom potrebným, aby odvolací súd, rozsudok súdu prvého stupňa v tejto napadnutej zamietajúcej časti, včítane závislého výroku o náhrade trov konania, s použitím ust. § 221 ods. 1 písm. f) a h) O.s.p. zrušil a podľa ods. 2 citovaného ustanovenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Tu odvolací súd dáva do pozornosti, že súd prvého stupňa sa mal zamerať i na to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 13.12.2007 skutočne obsahuje správne uvedenú ročnú percentuálnu mieru nákladov, pretože v prípade jej chybného uvedenia sa má za to, že v zmluve uvedená nie je a spotrebiteľský úver sa tak považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. g) zák. č. 258/2001 Z.z. v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia zmluvy).

Za zmienku stojí i to (vzhľadom na odvoláciu argumentáciu), že skutočne ako to správne uzavrel i súd prvého stupňa v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (13.12.2007) zákonodarca nelimitoval odplatu za poskytnutie spotrebiteľského úveru, pristúpil k tomu až s účinnosťou od 1.1.2008 (§ 3 ods. 10 zák. č. 258/2001 Z.z.)

Napokon odvolací súd sa zhoduje i s tým záverom súdu prvého stupňa v preskúmanom rozsudku, že dojednanie o zmluvnej pokute obsiahnuté v úverových zmluvných podmienkach je neplatné, tu však z dôvodu jeho absolútnej neplatnosti podľa súdom prvého stupňa použitého ust. § 39 Občianskeho zákonníka.

Predmetná zmluvná pokuta totiž nebola dojednaná priamo v písomnom podpísanom vyhotovení danej zmluvy, ale je obsiahnutá iba v obchodných podmienkach, ktoré boli vyhlásené za jej súčasť. Odvolací súd sa so záverom prvostupňového súdu, že takéto dojednanie zmluvnej pokuty je neplatné, plne stotožňuje. Poukazuje pritom na to, že ochranu spotrebiteľa možno podriaďiť pod ústavný princíp rovnosti, ktorú možno ponímať ako rovnosť formálnu, ktorú má zabezpečiť zákonodarca pri tvorbe právneho poriadku alebo rovnosť faktickú, ktorá môže byť zabezpečená priamo zákonodarcom pri použití tzv. pozitívnej diskriminácie pri existencii faktickej nerovnosti alebo handicapu. Ale i tam, kde sa zákonodarca nevydal cestou vedomého zvýhodnenia slabšieho, aby dal prednosť rovnosti faktickej pred formálnou, ponecháva súdom, ktoré pozitívne právo aplikujú, priestor pre riešenie napätia medzi neúplnosťou písaného práva a povahou konkrétneho prípadu cestou aplikácie ústavných princípov v materiálnom poňatí právneho štátu. Východiskom ochrany spotrebiteľa je potom postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza k záväzkovému vzťahu, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Ústavný princíp rovnosti sa premieta i do súkromného práva a prejavuje sa v súkromnoprávných vzťahoch. Doktrína rovnosti v súkromnoprávných vzťahoch vyžaduje, že súkromné právo garantuje každému čo najširšiu mieru možnosti slobodného konania, avšak práve preto, že ju garantuje každému, musí ju zároveň u niektorých obmedziť, aby bola zaručená všetkým. Zo stretu autonómie vôle a z idey rovnosti potom vyplýva ochrana slabšej zmluvnej strany a to s cieľom dosiahnutia vyváženej pozície, teda spravodlivosti, ekvity, či rovnováhy zúčastnených záujmov. Vo vzťahoch, v ktorých vystupujú strany, ktorých pozície sú značne nerovnovážne sa nemožno uspokojiť s tým, že obojstranným budú poskytnuté rovnaké právne prostriedky, teda formálna rovnosť, lebo v skutočnosti nerovnosť východzích prostriedkov spôsobuje i nerovnosť vo výsledku samotnom. Riešenie tejto situácie je v tom, že slabšej zmluvnej strane (typicky spotrebiteľovi) je priznaných viac práv a silnejšej zmluvnej strane (dodávateľovi) je uložených viac povinností. Účelom danej právnej úpravy je teda snaha o dosiahnutie skutočnej rovnováhy tým, že budú právne vyrovnané východiskové ekonomické informačné a iné rozdiely, ktoré medzi stranami panujú. Aby bola dosiahnutá rovnosť, je nutné nerovnosť východzích pozícií korigovať rovnako nerovnou úpravou práv a povinností. V pozitívnom práve sa potom ochrana spotrebiteľa premieta do podoby vyššej informačnej povinnosti dodávateľa, do práv spotrebiteľa odstúpiť od zmluvy, do podoby zákazu niektorých dojednaní v spotrebiteľských zmluvách, či do podoby príkazu v pochybnostiach o význame spotrebiteľských zmlúv vykladať ich pre spotrebiteľa najpriaznivejšie. Princíp autonómie vôle a princíp rovnosti je doplňovaný a korigovaný princípom ekvity či spravodlivosti. Keďže v spotrebiteľskom práve je dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení, lebo má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, tak okrem obmedzenia vyplývajúceho z vyššie uvedeného princípu rovnosti prostriedkov, možno od dodávateľa očakávať i vyžadovať, že sa vo vzťahu k spotrebiteľovi bude chovať vo všeobecnej polohe poctivo. Ak nepostupuje týmto spôsobom, spreneverí sa dôvere druhého účastníka zmluvného vzťahu v poctivosť svojho konania a takémuto nepoctivému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu. V praxi sa zásada poctivosti prejavuje okrem iného i tým, že text spotrebiteľskej zmluvy má byť pre priemerného spotrebiteľa dostatočne čitateľný, prehľadný, logicky usporiadaný. Zásada poctivosti dopadá ale i na aplikáciu všeobecných obchodných podmienok. Platí pritom, že i v spotrebiteľských zmluvách je možné všeobecné obchodné podmienky uplatniť, avšak takáto aplikácia má nielen formálne, ale i obsahové obmedzenia. Všeobecné obchodné podmienky, ktoré majú slúžiť predovšetkým k tomu, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru, nesmú slúžiť k tomu, aby do nich v často neprehľadnej zložitej formulovanej a malým písmom písanej forme dodávateľ skryl dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa najskôr uniknú, ako sú napríklad rozhodcovská doložka alebo dojednanie o zmluvnej

pokute. Pokiaľ tak napriek tomu dodávateľ urobí, nepočína si v právnom vzťahu poctivo a takémuto konaniu nemožno priznať právnu ochranu. Z vyššie uvedených východísk potom vyplýva záver, že dojednanie o zmluvnej pokute v rámci spotrebiteľskej zmluvy zásadne nemôže byť súčasťou tzv. všeobecných obchodných podmienok, ale iba priamo spotrebiteľskej zmluvy samotnej, teda listiny, na ktorej spotrebiteľ pripája svoj podpis (porovnaj Nález Ústavného súdu ČR I.ÚS 3512/11).

Vychádzajúc z vyššie uvedenej argumentácie potom odvolací súd uzatvára, že pokiaľ v rámci spotrebiteľskej zmluvy dojednanie o zmluvnej pokute nie je obsiahnuté priamo v podpísanej zmluve, ale iba v obchodných podmienkach, hoci vyhlásených za jej súčasť, zmluvnú pokutu nemožno považovať za platne písomne dojednanú (§ 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorý sa s poukazom na § 1 ods. 2 v spojení s § 300 až § 302 Obchodného zákonníka, vzťahuje i na obchodnoprávne vzťahy). Nedostatok zákonom predpísanej písomnej formy právneho úkonu potom v zmysle § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka robí dohodu účastníkov absolútne neplatnou. Z neplatného zmluvného dojednanja potom nemôže vzniknúť oprávnenie, ani povinnosť.

Správnym preto nebol postup súdu prvého stupňa, keď s poukazom na ust. § 153 ods 4 O.s.p. následne v druhej a tretej výrokovej vete určil, že zmluvná podmienka, ktorou mala byť dojednaná predmetná zmluvná pokuta, je neplatná. I vzhľadom na uvedené pochybenie je nutné zobrať na zreteľ to, že podmienkou pre vyslovenie zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve za neplatnú resp. neprijateľnú v zmysle § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. totiž je, aby išlo i neprijateľnú zmluvnú podmienku, teda podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (§53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Keďže ale v danej veci s poukazom na vyššie uvedené išlo o dojednanie absolútne neplatné pre nedostatok zákonom predpísanej písomnej formy a nie nerovnovážne v neprospech spotrebiteľa, nezakladá to neprijateľnosť zmluvnej podmienky.

Odvolací súd potom rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vyslovenia zmluvnej podmienky za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti, s analogickým použitím ust. § 220 ods. 1 písm. i) O.s.p. zrušil, bez potreby sa touto neprijateľnosťou vôbec ďalej zaoberať.

Povinnosťou prvostupňového súdu v ďalšom konaní bude opätovne posúdiť uplatnený nárok navrhovateľa v zrušenej časti a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a následne vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodniť. V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.